

Arrest

nr. 157 462 van 30 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 2 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 februari 2013, waarbij de machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet langer verlengd mag worden. Deze beslissing werd op 2 april 2013 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN DER SCHUEREN, die *loco* advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is van Congolese nationaliteit, geboren te Kinshasa op (...)1946.

Verzoekster verklaarde op 28 februari 2011 het Rijk te zijn binnengekomen en diende op 7 maart 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 19 september 2011 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 15 december 2011 werd verzoekster op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar en in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister.

Op 30 augustus 2012 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

Tegen deze beslissing van het CGVS diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Op 22 januari 2013 weigerde de Raad bij arrest nr. 95631 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

Op 7 februari 2013 verzocht verzoekster om de verlenging van haar machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 15 februari 2013 oordeelde de gemachtigde dat de machtiging tot voorlopig verblijf van verzoekster op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet langer mocht verlengd worden.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“NAAM: M., M.M. (...)”

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 07.02.2013 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, heb ik de eer u mee te delen dat, overeenkomstig artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007), aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkene een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten heeft ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 22.09.2011. Dat dit verzoek door onze diensten op 15.12.2011 gegrond werd verklaard waarna betrokkene in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden:

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n.:

Overwegende dat na onderzoek dd. 14.02.2013 (zie gesloten omslag in bijlage), onze arts-adviseur tot volgende conclusie kwam:

"Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. De verblijfsmachtiging is niet langer nodig vermits er een blijvende verbetering is van de gezondheidstoestand."

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Op 25 februari 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel, van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, en van het beginsel van openbaarheid van bestuur en van de rechten van verdediging.

Zij licht dit middel toe als volgt:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken." (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480)

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in haar beslissing naar het verslag van de arts-adviseur, dat als volgt luidt:

"Voor dit advies baseer ik me op de attesten die ons sinds het laatste advies werden bezorgd:

- verslag (d.d. 29/10/2012) van een consult bij dr. M., oncoloog, waaruit blijkt dat het borstcarcinoom van betrokkene blijvend in remissie is;

- Standaard medisch getuigschrift waaruit blijkt dat betrokkene lymfedrainage krijgt en behandeld wordt met perindopril (Coversyl), atenolol (Tenormin) en atenolol/chloortalidon (Tenoretic).

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 66-jarige dame een borstcarcinoom had waarvoor ze behandeld werd. De laatste onderzoeken tonen dat er complete remissie is.

Er wordt een lymfoedeem vermeld waarvoor ze lymfedrainage krijgt maar deze problematiek is niet essentieel en wordt niet als een aandoening in het kader van artikel 9ter weerhouden.

Verder wordt een antihypertensieve behandeling vermeld terwijl 'hypertensie' niet voorkomt bij de diagnose (enkel bij de antecedenten).

Het hoofdprobleem (borstcarcinoom) is inmiddels onder controle. We weerhouden wel de opvolging door een arts en de behandeling voor hypertensie.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in DR Congo.

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

(1) Informatie afkomstig van International SOS van 21/10/2011 met uniek referentienummer BMA-3666.

Betreffende de opvolging en de behandeling van de hypertensie, uit (1) blijkt dat er antihypertensieve en een opvolging door artsen beschikbaar is in DR Congo.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in DR Congo.

Er is geen ziekteverzekeringssysteem in de Democratische Republiek Congo (...)

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in de Democratische Republiek Congo – het land waar zij tenslotte ruim 65 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en voor (tijdelijke) financiële hulp.

Betrokkene verklaarde immers tegenover de asiendiensten dat haar drie meerderjarige zonen en meerderjarige dochter in de Democratische Republiek Congo verblijven.

De financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen is bijgevolg voldoende gegarandeerd.

Dit alles in overweging genomen kan gesteld worden dat betrokkene aanspraak kan maken op een medische behandeling, en er dan ook geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar herkomstland van betrokkene, zijnde Congo.

Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De verblijfsmachtiging is niet langer nodig vermits er een blijvende verbetering is van de gezondheidstoestand."

Bij dit verslag vallen verscheidene opmerkingen te maken:

1. Wat betreft de ziekte van verzoekster en de behandeling ervan in het land van herkomst

Verzoekster verwijst naar het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet:

De vreemdeling

"die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of

een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft"

Verzoekster verwijst tevens naar de volgende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: R.v.V. 83.956 d.d. 29.06.2012, R.v.V. 84.293 d.d. 06.07.2012 en R.v.V. 98.160 d.d. 21.08.2012: "De formele motiveringsplicht (...) impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is."

Aangezien verzoeksters aanvraag einde 2011 op basis van de diagnose 'borstkanker' gegrond werd verklaard, is bewezen dat zij op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst.

De bestreden beslissing stelt nu dat verzoekster niet langer aan zo'n ziekte lijdt en baseert zich hiervoor op het verslag van de arts-adviseur, die flagrant tegen de inhoud van het medisch dossier zegt dat de borstkanker inmiddels onder controle is en dat enkel de opvolging door een arts en de behandeling voor hypertensie weerhouden wordt.

De behandelende kankerspecialist heeft echter drie soorten medicatie voorgeschreven en een driemaandelijke opvolging met biologische en radiologische controle. Deze behandeling en opvolging dient gedurende vijf jaar voortgezet te worden. Het risico op herval blijkt erg groot te zijn. (stuk 3)

De arts-adviseur rept hierover ten gronde met geen woord: hij stelt gewoon dat de borstkanker onder controle is en heeft het in de rest van het verslag enkel over opvolging en behandeling van hypertensie.

De bestreden beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd wat betreft de ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster.

Bovendien heeft verzoekster als neveneffect van de operatie een lymfoedeem of de zogenaamde 'dikke arm' gekregen. De symptomen hiervan zijn de volgende:

- zwellen van de hand, de pols en/of de volledige arm;
- de arm voelt strak en zwaar aan;
- pijnscheuten in de arm;
- pijn in de elleboog die sterk lijkt op arthritispijn;
- pijn in de schouder;
- de getroffen arm voelt warmer aan dan de andere arm. Als er ook roodheid optreedt, wijst dit meestal op een infectie in de arm. (stuk 4)

Patiënten dienen naast hun behandeling (kinesithérapie en lymfedrainage door een speciaal hiervoor opgeleide kinesist) o.m. extreme temperaturen te vermijden en een op maat gemaakte compressiemouw te dragen.

De ambtenaar-geneesheer stelt louter dat "deze problematiek niet essentieel (is) en niet als een aandoening in het kader van artikel 9ter weerhouden (wordt)".

Verzoekster acht het echter wel onmenselijk om de rest van haar leven een aandoening te moeten verdragen die ervoor zorgt dat haar ene arm tot dubbel zo dik is als de andere, hard wordt ("Het oedeem zit gevangen in de onderhuidse weefsels en zal steeds harder aanvoelen: van waterig over geleïcht tot cement.", stuk 5), dat de arm voortdurend pijn doet en heet aanvoelt,... Op termijn kunnen bovendien infecties optreden. Een tijdige behandeling blijkt noodzakelijk: "Zolang je er niets tegen onderneemt, zet het oedeem zijn woekertocht immers verder." (stuk 6) In Congo is het onmogelijk om extreme temperaturen te vermijden, zijn geen op maat gemaakte compressiemouwen verkrijgbaar noch gespecialiseerde kinesisten te raadplegen.

Ook wat betreft het reële risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst van verzoekster is de bestreden beslissing dus niet afdoende gemotiveerd.

In zijn conclusie heeft de arts-adviseur het zelfs in het geheel niet over enige onmenselijke behandeling; de twee bestanddelen van het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet worden niet onderscheiden en het is trouwens totaal onduidelijk op welke van de aandoeningen van verzoekster (kanker, lymfoedeem, hypertensie) deze conclusie betrekking heeft.

De formele, minstens de materiële motiveringsverplichting werd niet nageleefd.

2. Wat betreft de gehanteerde informatie

De arts-adviseur haalt verscheidene (verouderde: 2009, 2010, 2011) bronnen aan om zijn stelling te staven dat er voor verzoeksters hypertensie medische zorg aanwezig zou zijn in Congo, en dat deze toegankelijk zou zijn voor verzoekster.

Verzoekster wenst dit te betwisten en om deze reden heeft haar advocaat een kopie van het dossier opgevraagd (in eerste instantie werd op 22.04.2013 per fax (stuk 7) een kopie gevraagd van de "informatie afkomstig van International SOS van 21/10/2011 met uniek referentienummer BMA- 3666", nadien per telefoon van het volledige dossier). Er werd door de dienst Openbaarheid van Bestuur gemeld dat dit maandag 29.04.2013 kon opgehaald worden, wat ook gebeurde. Het dossier dat werd overhandigd is enkele centimeters dik zodat het niet ter plaatse kon nagekeken worden op volledigheid. Verzoekster stelt echter vast dat nét de "informatie afkomstig van International SOS van 21/10/2011 met uniek referentienummer BMA-3666" waarvan toch in de bestreden beslissing wordt gezegd dat "deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier", en die essentieel is voor haar verdediging - de hypertensie is ni. (onterecht) de enige van haar aandoeningen die door de arts-adviseur aanvaard wordt - én waarnaar ook specifiek gevraagd werd in de fax van 22.04.2013, zich niet in de kopie van het dossier bevindt dat zij ontvangen heeft.

Ook de informatie die onder voetnoten (2) en (3) wordt aangehaald door de arts-adviseur is onvindbaar in de kopie van het dossier die aan verzoeksters advocaat werd overhandigd.

Het is voor verzoekster op deze manier onmogelijk om te controleren wat de inhoud van deze informatie dan wel kan zijn, noch om erop te kunnen reageren in dit verzoekschrift, wat bovendien haar enige beroepsmogelijkheid tegen de bestreden beslissing is.

Haar rechten van verdediging zijn dan ook geschonden, net als het beginsel van openbaarheid van bestuur.

Verzoekster verwijst hieromtrent naar het arrest van uw Raad met nr. 64.664 van 12.07.2011, waarin gelijkaardige feiten aangehaald staan en de bestreden beslissing vernietigd wordt.

3. Conclusie

Verzoekster haalt drie medische problemen aan om de verlenging van haar verblijfsmachtiging aan te vragen, m.n. kanker, lymfoedeem en hypertensie.

De arts-adviseur en daarmee ook de Dienst Vreemdelingenzaken wijst de eerste twee onterecht en tegen de inhoud van het medisch dossier (opgesteld door specialisten) van de hand; inzake het laatste probleem worden verouderde en/of niet te verifiëren bronnen aangehaald om te stellen dat er behandelingsmogelijkheden zouden zijn in Congo.

Tenslotte dient nog opgemerkt te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de motivering van de bestreden beslissing enkel de Europese richtlijn 2004/83/EG en het artikel 3 van het EVRM aanhaalt. Over een mogelijke inbreuk op het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet wordt zelfs niet gemotiveerd. Het artikel 9 ter, de motiveringsplicht, de rechten van verdediging en het beginsel van openbaarheid van bestuur werden geschonden."

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering

voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is. Zij wijst op het medisch advies van de arts-adviseur van 14 februari 2013 waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, en stelt dat dit advies flagrant ingaat tegen de inhoud van het medisch dossier. Zij wijst erop dat de behandelende kankerspecialist drie soorten medicatie heeft voorgeschreven, evenals een driemaandelijke opvolging met biologische en radiologische controle. Verzoekster stelt conform het attest van de oncoloog dat deze behandeling gedurende vijf jaar voortgezet dient te worden en dat het risico op herval erg groot blijkt te zijn. Verzoekster voert aan dat de arts-adviseur hierover met geen woord rept, en slechts stelt dat de borstkanker van verzoekster onder controle is, waarna hij in de rest van het medisch advies alleen de opvolging en behandeling van hypertensie bespreekt.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 9 van het Koninklijk Besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 17 mei 2007 (hierna verkort het KB van 17 mei 2007) waarop de bestreden beslissing uitdrukkelijk steunt.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

Artikel 9 van het KB 17 mei 2007 luidt als volgt:

“De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 15 december 2011 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd gemachtigd tot een tijdelijk verblijf en in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister op grond van een borstcarcinoom, waarvoor zij onder meer chemotherapie en een mastectomie onderging. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster de gemachtigde op 7 februari 2013 verzocht om een verdere verlenging van haar machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ter ondersteuning van dit verzoek maakte zij aan de gemachtigde twee medische attesten over, opgesteld door Dr. F.M, oncoloog.

Uit het eerste attest, een verslag van een consultatie opgesteld door oncoloog F.M. op 29 oktober 2012, blijkt onder meer dat de complete remissie van verzoeksters borstcarcinoom na de mastectomie van december 2011 aanhoudt, en dat verzoekster aan lymfoedeem en "pyrosis" lijdt waarvoor de oncoloog de behandeling met "Omeprazole" voorstelt evenals een gastroscopie. Uit het tweede attest, een standaard medisch getuigschrift opgesteld door oncoloog F.M. op 5 februari 2013, blijkt dat verzoekster behandeld wordt met "Coversyl, Tenormin en Tenoretic", dat zij kinesitherapie volgt en lymfedrainage krijgt, en dat een opvolging gedurende vijf jaar nodig is. In dit attest vermeldt de oncoloog eveneens een groot risico op herval, naargelang de evolutie van het borstcarcinoom, en stelt hij dat verzoekster dient te worden opgevolgd met een biologische en radiologische controle om de drie maanden.

De arts-adviseur verwijst in zijn medisch advies naar dezelfde boven aangehaalde attesten, om zonder eigen medisch onderzoek tot de conclusie te komen dat verzoekster hoofdprobleem, met name het borstcarcinoom, inmiddels onder controle is. Hij stelt: *"we weerhouden wel de opvolging door een arts en de behandeling voor hypertensie"*. In zijn onderzoek van de beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in de Democratische Republiek Congo (DRC) beperkt de arts-adviseur zich vervolgens tot de vereiste opvolging en behandeling voor verzoeksters hypertensie. Hiertoe verwijst hij naar informatie afkomstig van International SOS van 21 oktober 2011 met uniek referentienummer BMA-3666. Nazicht in het administratief dossier leert dat deze informatie uitsluitend betrekking heeft op de beschikbaarheid van medicatie en behandeling voor hypertensie in de DRC. De beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen en opvolging voor borstkanker in de DRC, waarover uit deze informatie van International SOS niets kan worden afgeleid, worden door de arts-adviseur in het geheel niet onderzocht.

De Raad vraagt zich samen met verzoekster af hoe de arts-adviseur louter op basis van het lezen van dezelfde *supra* aangehaalde attesten en zonder enig onderzoek van verzoekster tot de conclusie is gekomen dat verzoeksters borstcarcinoom in die mate als "onder controle" kan worden beschouwd dat zelfs geen onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste zorgen en opvolging in de DRC nodig was. Oncoloog F.M. geeft in het recente attest van 5 februari 2013 aan dat verzoekster gedurende vijf jaar opvolging behoeft, met om de drie maanden een radiologische en biologische controle, en dat naargelang de evolutie van het borstcarcinoom een groot risico op herval bestaat.

Door de conclusie van de arts-adviseur lijkt het erop dat deze slechts een partiële lezing van de voorgelegde attesten van oncoloog F.M. heeft gedaan nu hij enkel de remissie vermeldt, maar de inhoud van het recentere attest van 5 februari 2013 en met name de uitgedrukte nood aan opvolging van verzoeksters borstcarcinoom met driemaandelijks radiologische en biologische controle wegens groot risico op herval negeert.

Bijgevolg stelt de Raad inderdaad vast dat de arts-adviseur hierover met geen woord heeft gerept en het advies bijgevolg niet afdoende draagkrachtig heeft gemotiveerd. De Raad volgt verweerder dan ook niet dat uit het administratief dossier een zeer uitvoerig en zeer degelijk onderzoek blijkt.

Het staat de arts-adviseur die de gemachtigde adviseerde, als controlearts, uiteraard vrij om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de geneesheer-specialist die door verzoekster werd gecontacteerd en die verzoekster gedurende jaren heeft opgevolgd en regelmatig omtrent zijn conclusies attesteerde. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet wel in de mogelijkheid voor de arts-adviseur om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het betreft hier evenwel een mogelijkheid - en geen verplichting - voor de arts-adviseur. Het is de arts-adviseur aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij van mening is dat hij ook zonder dergelijk eigen onderzoek of zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Hij kan er zich in dat geval evenwel niet mee vergenoegen een lezing van de getuigschriften van Dr. F.M, oncoloog, door te voeren die geen steun vindt in de uitdrukkelijke bewoordingen ervan. Verzoekster kan

gevolgd worden waar zij stelt dat de motivatie niet als afdoende kan worden beschouwd, nu het er sterk op lijkt dat de arts-adviseur in zijn advies van februari 2013 bepaalde medische stukken, minstens partieel, niet in acht heeft genomen nu hij zich beperkt tot de stelling dat verzoeksters borstcarcinoom "onder controle" is. Hij stelt nochtans op dubbelzinnige wijze "we weerhouden wel de opvolging door een arts", maar uit het vervolg van het advies blijkt dat hij het niet nodig heeft geacht de beschikbaarheid en toegankelijkheid van dergelijke zorgen en opvolging in het land van herkomst na te gaan wat betreft hetgeen hij zelf als het hoofdprobleem catalogeert, hoewel in het voornoemde medisch attest van 5 februari 2013 uitdrukkelijk wordt gesteld dat verdere opvolging gedurende vijf jaar nodig is, met om de drie maanden een biologische en radiologische controle wegens groot risico op herval.

Ten overvloede stipt de Raad aan dat conform artikel 9 van het voormelde KB van 17 mei 2007 de verandering van omstandigheden een niet-voorbijgaand karakter moet hebben. In de motieven van het advies rept de arts-adviseur met geen woord over het door de behandelende oncoloog aangehaalde grote risico op herval en kan bijgevolg ook niet begrepen worden op welke grond de bestreden beslissing dan stelt dat werd nagegaan of de verandering van de omstandigheden een niet-voorbijgaand karakter heeft.

De Raad benadrukt dat hij zich in het kader van zijn wettigheidstoets niet in de plaats mag stellen van de administratie, noch de beoordeling van de arts-adviseur mag overdoen. Hij kan de beoordeling enkel onwettig bevinden wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend of niet in de motivering werden opgenomen. *In casu* heeft verzoekster om de boven aangehaalde redenen aannemelijk gemaakt dat dit het geval is. In tegenstelling tot wat verweerder in de nota stelt, heeft verzoekster zich er niet toe beperkt zelf uit de voorgelegde attesten af te leiden dat zij nog steeds voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en heeft zij wel degelijk haar kritiek op het advies van de arts-adviseur onderbouwd.

De Raad wijst hier eveneens op de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat "de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer, [waarnaar verweerder in de nota verwijst], niet betekent dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet." Ook al is de ambtenaar-geneesheer als enige bevoegd voor de beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, toch "[doet] deze beoordelingsvrijheid bij het geven van zijn advies geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten, zoals medische verslagen van geneesheren-specialisten [...], niet worden aanvaard (RvS 18 september 2013, nr. 224.723). "

Nu is vastgesteld dat dit advies, dat bindend is voor de gemachtigde, niet draagkrachtig is gemotiveerd en dus met een motiveringsgebrek is behept, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing die steunt op een deductie van het advies van de arts-adviseur eveneens met een motiveringsgebrek is behept.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt vastgesteld.

Het middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Gezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 februari 2013, waarbij de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet langer verlengd mag worden, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES